

Ганна Терянік

ПРИГОДИ
ПЕСИКА
КОКСА

Дніпро + ЛІРА / 2019

УДК 821.161.2'06-31-93

Т 35

Терянік Ганна

Т 35 Пригоди песика Кокса. Дніпро: Ліра,
2019. 64 с.

ISBN 978-966-981-197-4

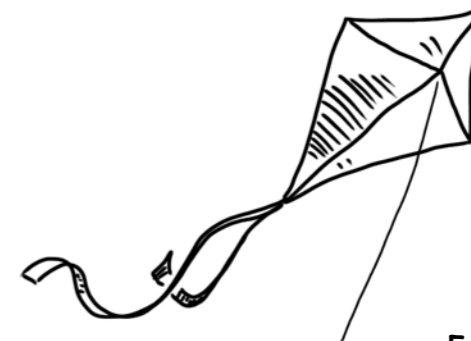
«Пригоди песика Кокса» – оповідання про яскраве та насичене життя собаки, яка мешкає в звичайній українській родині. Діти та дорослі на сторінках книги зможуть дізнатися про що мріють, як жартують, як розмовляють домашні улюбленці. Ситуації, в які потрапляють головні герої, знайомі майже всім, тому іноді цікаво буде побачити себе та дізнатися як почуття гумору може зробити життя цікавим. Маленькі хитрощи, якими Коксик користується в повній мірі задля досягнення своїх цілей, викликають посмішку та надихають подивитися на тварин з іншого боку.

ISBN 978-966-981-197-4

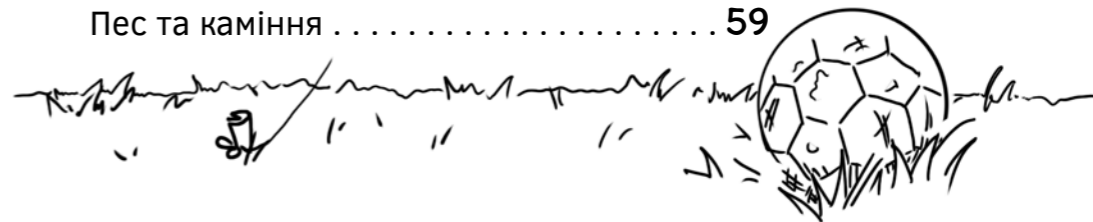
© Терянік Г., 2019

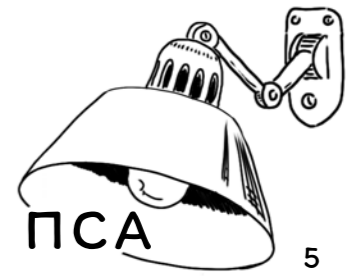
© ЛІРА, 2019

* ЗМІСТ

Думки старого пса.....	5
Пес та цибуля.....	7
Пес та банкомат.....	11
Пес наодинці.....	15
Пес та заморський цитрус.....	17
Пес та друг.....	21
Пес та мандрівки.....	23
Пес та родина.....	27
Пес та черв'як.....	31
Пес та Клава.....	35
Пес та природа.....	39
Пес та діти.....	43
Пес та співи.....	47
Пес та пляма.....	49
Пес та мороз.....	53
Пес та пилосос.....	57
Пес та каміння.....	59

* ДУМКИ СТАРОГО ПСА

5

Дурні молоді, дурні. Привели до мене хлопця в гості, білого, ми з ним ще в парку гуляємо, господарі наші дружать, ну ви розумієте :) Я не здогадався спочатку, а вони його на ніч залишили. Мені шкода стало друга, шматком дивана поступився, **маленьким** таким. Не допомогло. Малий до мене тулиться, тремтить, уночі взагалі спробував до моїх підібратися, в ліжко людське, так хазяїн чи кашлянув, чи чхнув. Білий злякався і знов до мене. Під крило. **Я – птах!**

Зранку разом гуляти пішли, тільки я, мов біла людина, без поводка ходжу, а він на мотузці бігає. Кажу ж вам, **молодий** :) А потім хазяйка нас сніданком годувала, окремо, звісно. А що? Не буду приховувати, хотів я жерти спочатку свою, а потім його їжу. І їв би, так мене нахабно

та ганебно закрили в кімнаті. Мене! **Таксячого Бога!** Але білий вирішив і надалі сумувати, та апетит втратив і трохи каші таки залишив. Що таке зіркова година, ви всі напевно знаєте :) Кімнату відчинили нарешті, і я повільними кроками поважної собаки пішов до миски. Коли я так іду, сховалася б зграя ротвейлерів, бо, якщо я хочу їсти (а це майже завжди), то весь світ повинен зачекати. Та він чекає!

Смачненько вийшло, а головне – **багатенько**. Все. Йдіть, куди вам треба, Білий нехай сумує, а я буду спати. Весь день. Отут. Зверху. Щоб усі мене бачили. Коли там вихідні? Не сьогодні? Втомився я щось за тиждень із вами, діти на канікулах тягали мене в парк далекий. Кажали, що корисно мені гуляти по п'ять годин. Не знаю :) Йдіть нарешті. Вже **слоненят** рахувати почав, чи кого там рахують перед сном, не заважайте :)

* ПЕС ТА ЦИБУЛЯ

Мої, уявіть собі, вирішили ліпити вареники! Ви розумієте, що я передбачав свято? Отож. Вони м'ясну начинку навіть робили, телячу, я її нюхав, я майже ковтав її... Ех... Потім картопелька в хід пішла, потім **капустка** смажена. Чи куди збираються, чи до нас хто прийде. Поки що не зрозумів. Ну дайте, дайте мені **шматочок!** Дайте!

Я ходив навколо них, я наступав їм на ноги, я лежав перед ними, як єгипетське **божество** на вході в царство. Усім своїм видом показував, що я збережу їм м'ясо, як ніхто інший. Не вірять. Мають на це право, якщо лапу на серце покласти.

Тоді я вирішив хоча б горобця упіймати. Погодився на картопельку. І що? Мені не ко-